

JOSE MARIA DE HEREDIA*

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΗΤΟΥ

Τὰ χιόνια τ' ἀκατάλυτα, ψηλὰ ὁ ἀητὸς περνάει.
Γιὰ τὰ πλατιά φτερὰ ἀνοιχτὸν ἀέρα ἀναζητάει.
Μὲς σὲ πιὸ διάφανο οὐρανό, τὸν ἥλιο νὰ ζυγώση
Καὶ τῶν ματιῶν του τὴ θάμπη τὴ λάμψη νὰ πυρῶση.

Κι' ὄλο ἀνεβαίνει. Ἀναρρουφᾶ σπιθοβολὴ ἰδὲ πόση!
Καὶ πάντα ἀγέρωχο, στρωτό, τὸ πέταγμα ἔχει ὑψώσει
Γραμμὴ κατὰ τὴ θύελλα ποῦ ἡ λάμψη τὸν τραβάει.
Μὰ ὁ κεραυνὸς μὲ μιὰ σπαθιά τὰ δύο φτερὰ τοῦ σπάει.

Κατρακυλᾶ μ' ἄγρια φωνὴ μὲς τὴν ἀνεμοζάλη
Σπαράζοντας. Τοῦ κεραυνοῦ ρουφᾶ φλογώδη αἰθάλη.
Κ' ἔτσι στὴν ἄβυσσο βουτᾶ τὴν ἀστραποζωσμένη.

Χαρά στον ποῦ γιὰ Δευτεριά ἢ Δόξα ζηλεμένη
Στῆς δύναμης τὴν ἔπαρση, σ' ὄνειρου παραζάλη,
Μὲ τέτοιο θάνατο γοργό, περίλαμπρο πεθαίνει.